

Sygn. akt IV CSK 510/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa P. T.
przeciwko [...] W. Spółki Akcyjnej w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany – [...] W. S.A. w W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 kwietnia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona.

Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne dotyczące wykładni art. 322 k.p.c. nie ma dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenia, gdyż wbrew stanowisku pozwanego Sąd drugiej instancji nie zastosował tego przepisu tylko na tej podstawie, że przyjął, iż fakt doznania przez powoda szkody jest niewątpliwy. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji wprawdzie wskazał, że w sytuacji, w której szkoda jest bezsporna, a tylko nie została wykazana jej wysokość, sąd ustala jej ostateczną wysokość, stosując art. 322 k.p.c. Dodał jednak, że czyni to „mając na uwadze cały materiał dowodowy”. Ustalając wysokość szkody na podstawie art. 322 k.p.c. Sąd drugiej instancji miał więc na uwadze okoliczności wynikające z przeprowadzonych w sprawie dowodów, a ponadto przeprowadzony z urzędu dowód z zeznań świadka I.T. m.in. na okoliczność wysokości dochodów uzyskiwanych przez powoda przed wypadkiem. Mając na uwadze naturę tych dochodów - uzyskiwanych z pracy

w gospodarstwie rolnym - Sąd wyjaśnił przyczyny, z powodu których ich dokładne ustalenie za pomocą dowodów nie było możliwe.

Nie można także przyjąć, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do skargi kasacyjnej pozwanego. W istocie bowiem mimo podniesienia w niej dopuszczalnych zarzutów prawa materialnego, eksponując brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego przez wybiórczą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, zaniechanie dokonania ustaleń faktycznych i nie wyczerpanie wszystkich dopuszczalnych środków dowodowych, zmierza ona przede wszystkim do podważenia oceny dowodów i dokonanych na tej podstawie przez Sąd *meriti* ustaleń faktycznych, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Dodać przy tym należy, iż przewidziana w art. 232 zd. pierwsze k.p.c. możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu z urzędu, z czym pozwany wiąże także oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, jest uprawnieniem wynikającym z charakteru władzy sędziowskiej o charakterze dyskrejonalnym. Z tej przyczyny wykorzystanie przez sąd przewidzianego w art. 232 k.p.c. uprawnienia do dopuszczenia dowodu z urzędu w zasadzie nie może być przedmiotem skutecznego zarzutu kasacyjnego (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., III CK 341/05, OSNC 2006, nr 10, poz. 174 oraz z dnia 1 grudnia 2011 r., I CSK 120/11, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, orzeczono o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).